

EIJA-RIITTA KORHOLA

KOKOOMUS

Terve järki käteen, toverit!

Määrällisesti mitattuna Eija-Riitta Korhola on Suomen pitkäaikaisin euroedustaja, joka on ollut meppiemme aktiivisuustilastojen kärkipäässä kohta 15 vuotta.

Laadullisesti arvioituna kollegat ovat valinneet hänet äänestyksessä Vuoden energiamepiksi eli europarlamentin tärkeimmäksi vaikuttajaksi energiakysymyksissä. Korhola on Suomen ensimmäinen – ja toistaiseksi ainoa – Vuoden meppi.

Korhola on parlamentin ympäristövaliokunnan jäsen sekä energia- ja teollisuusvaliokunnan varajäsen. Hänen keskusta-oikeistolainen European People's Party -ryhmänsä (EPP) on europarlamentin suurin puolue. Vaikutusvaltaisen aseman ryhmässään saanut Korhola on EPP:n keskeisimpiä päättäjiä niissä kysymyksissä, joihin hän on erikoistunut: ympäristö-, energia- ja ihmisoikeuspolitiikassa.

Pitkä patkätyö parlamentissa on ollut palkitsevaa mutta raskasta, viikot kaukana kotoa ja läheisistä. Mikä saa naisen vielä motivoitumaan mepin työstä?

”Parlamentissa voi vaikuttaa paljon tärkeisiin asioihin, jos vain pääsee omassa ryhmässään hyviin asemiin. Suomalaiset ajattelevat usein, ettei yksittäinen suomalaismeppi voi juuri vaikuttaa, mutta kansallisuus ei ole mikään este. Eniten minua motivoi se, etten voi kuvitella mitään muuta työtä, jossa voisin tehdä niin paljon

hyvää kuin nykyisessä tehtävässäni”, Eija-Riitta Korhola vastaa.

Hän ottaa esimerkiksi tilanteen viime kaudelta, jolloin EU:n sisämarkkinakomissaari halusi murtaa kansalliset rahapeli-monopolit ja avata ne vapaille markkinoille. Suomessa rahapelimonopoli on hyvin perusteltu, koska hyödyt menevät yhteiseen hyvään, kuten kulttuurille, urheilulle ja monenlaisille avustustyötä tekeville järjestöille.

”Sain tapeltua meidän ryhmässä niukasti läpi sen, että jokainen jäsenmaa voi jatkossakin päättää itse pelimonopoleistaan. Pidän yhtenä suurimmista saavutuksistani sitä, että sain olla tukkimassa tätä reikää, mikä EU-veneeseen oli tulossa.”

Rahallisesti Korholan tärkeimpänä saavutuksena – ja yhtenä Suomen suurimmista lobbausvoitoista – pidetään sitä, että hän sai ensimmäisellä kaudellaan neuvoteltua jätteenpolttodirektiivin muutoksen. Suomalainen, puhdas sellu- ja paperinvalmistus oli vaarantua, kun kansallisia olosuhteitamme ei otettu huomioon päätöksen valmistelussa. Korhola sai käännettyä raportöörin pään, mikä säästi Suomessa monta tehdasta ja työpaikkaa sekä kymmeniä miljoonia euroja vuodessa.

Pönöttäjälläkin on ihmisoikeutensa

Ihmisoikeusjärjestö First Step Forumin puheenjohtajana pitkään vaikuttaneelle Eija-Riitta Korholalle ihmisoikeustyö on erityisen rakasta, vaikka se onkin vain yksi painopistealue mepin työn kokonaisuudessa.

”Olen oppinut arvostamaan monien tylsinä pitämiä lakitekstejä. Ihmiskunta on tehnyt huipputyötä laatiessaan ihmisoikeuksien julistuksen ja sopimuksia, jotka useimmat valtiot ovat allekirjoittaneet. Meidän on vain heräteltävä ja muistutettava joitakin maita siitä, mihin ne ovat sitoutuneet.”

Konflikteissa vallan väärinkäyttöön valjastetaan usein uskonnot ja etniset ryhmät.

”Olen halunnut olla ihmisoikeustyössä mukana rakentavana voimana, joka purkaa esimerkiksi näitä uskonnollisia jännitteitä. Eri uskontojen tulisi olla enemmänkin ihmisiä yhdistäviä ja voimaannuttavia tekijöitä kuin riidankylväjiä.

Yritän pitää huolta etenkin vähemmistöjen oikeuksista. Jos vähemmistön oikeudet ovat kunnossa, siitä hyötyvät kaikki.

On kyse sitten kristityistä, muslimeista tai homoseksuaaleista.”

Ihmisoikeusjärjestön johtajana Korhola saa maailmalla matkustaessaan sellaista tietoa, mikä tavallisilta mepeiltä jää saamatta. Hän hyödyntää tätä tietoa meppinä laatiesaan kiireisiä ihmisoikeuksien rikkomiseen liittyviä EU:n päätöslauselmia.

”Meppinä minua kuunnellaan, kun otan kantaa eri maiden tilanteeseen ja puutun yksittäisiin ihmisoikeusrikkomuksiin. Tämä maailma on tittelin ja pönöttämisen maailma, ja olen päättänyt käyttää niitä hyväkseni!”

Ihmisoikeustyö ei ole päivittäistä, vaan valtaosan Korholan ajasta vievät ympäristö- ja energiakysymykset, mutta sillä saralla tapahtuneet saavutukset ovat koskettavimpia.

Kerran Korholan toimistoon Brysseliin tuli kiinalainen kirkonjohtaja Peter Xu Yongze, joka oli ollut vuosikausia vankilassa. Kiinalaisten kirkkojen riesana on laajennettu rikoslain tulkinta käsitteestä ”evil cult”, vaarallinen kultti. Sen perusteella kuka tahansa voi joutua vankilaan ja kidutettavaksi.

”Kerroin ihmisoikeustyöstä, jota teen ja mainitsin vedonneeni aikoinaan kahdeksan kiinalaisen kirkonjohtajan puolesta, jotka piti teloittaa. ”Minä olen yksi heistä”, Peter Xu sanoi. Hänestä tuntui ihmeelliseltä tavata joku niistä, jotka taistelivat heidän puolestaan. Minusta taisi tuntua vielä ihmeellisemmältä. Oma faksinrynkyykseni tuntuu niin arkiselta ja joka kerta hämmästy, että sillä on oikeasti merkitystä. Me erosimme silmiä räpytellen.”

Eija-Riitta Korhola tuki vuosia pakistanilaisen ystävänsä Shahbaz Bhattin työtä. Bhatti valittiin Pakistanin ensimmäiseksi vähemmistöministeriksi ja maan historian ensimmäiseksi kristityksi ministeriksi. Hän teki töitä uskonnollisten vähemmistöjen hyväksi ja ajoi muutosta jumalanpilkkalakiin, jota islamilaiset ääri-liikkeet käyttävät räikeästi välineenään. Kyseinen laki voi langettaa elinkautisen tai kuolemantuomion jumalan tai profeetta Muhammedin pilkkaamisesta.

”Bhatti ajoi muutosta, ettei yksittäinen henkilö voi enää nostaa syytettä jumalanpilkasta vaan siihen on valtion yksinoikeus. Hän tiesi kyllä kuolevansa ennemmin tai myöhemmin, sillä häntä uhkailtiin kaiken aikaa. Talebanin miehet murhasivat ystäväni, mutta sitä ennen hän ehti vaikuttaa miljoonien pakistani-laisten elämään ja ihmisoikeuksiin. Koen erittäin tärkeäksi sen, että saan meppinä olla osaltani mukana auttamassa tällaisten rohkeiden ihmisten tekemää työtä.”

Suorasukainen ja tiukka asiapoliitikko

Suomessa naispolitiikka on erityisen suurenuslasin alla. Asiakeskeinen vakavikko saa moitteet karisman ohitusleikkauksesta, huumoria harrastava saa hömppäleiman. Huoliteltuun olemukseen satsaaminen aiheuttaa kroonisia epäilyjä poliittisesta painoarvosta, ikään kuin puuteri himentäisi myös älyn. Toisaalta ulkonäkönsä laiminlyöjän vaikutusta Suomi-kuvaan hävetään.

”Siitä ei voi oppia kuin yhden läksyn: ole keskiverto, ole huomaamaton – kunnes poistutkin kuvioista. Anteeksiantamattominta on itseironian viljely. Poliitikko on yksinomaan tyhmä, jos ei muista

”

En voi kuvitella mitään muuta työtä, jossa voisin tehdä niin paljon hyvää kuin nykyisessä tehtävässäni.

hänelle varattua tosikon roolia.

Mutta totta kai minun on mentävä itseeni, joka päivä. Olenko tullut pöyhkeäksi, röyhkeäksi, olenko kovettunut, korruptoitunut, palvelenko enää valitsijoi-tani?”, Eija-Riitta Korhola kommentoi.

Hän myöntää, että politiikalla on suuret mahdollisuudet myös pilata sieluja.

”Jokin lahoaminen alkaa, kun alkaa alitajuisesti myötäilemään kulloistakin kuulijakuntaansa. Ihminen on jo silloin luovuttanut pois jotakin vapaudestaan ja lahjomattomuudestaan – hän on suostunut miellyttäjäksi. Kun tämän huomaa itsestään, tulee pakostakin haikea olo. Siksi taidan ajatella, että hyvässä poliitikossa on aina jonkinlainen melankolinen sivuväre. Kokonaan eri asia on, jos melankolia nousee vain siitä, että joutuu epäoikeudenmukaisen, kohtuuttoman tarkastelun alle.”

Jos Suomessa onkin tullut välillä hömppäjulkisuutta ja lunta tupaan, kunnioittavat eurooppalaiset meppikollegat Eija-Riitta Korholaa. Europarlamentissa häntä arvostetaan asiapoliitikkona, joka ottaa kunnolla asioista selvää ja hallitsee ne kysymykset, joihin keskittyy.

”Rakastan työssäni sitä, että saan opetella koko ajan uusia asioita. Ellen tiedä jotakin, niin kysyn viisaammilta suoraan, enkä teeskentele tietäväni. Neuvottelutaitoni ovat kehittyneet, mutta minut

tunnetaan yhä tiukkana ja suorasukaisena tyyppinä, joka uskaltaa sanoa tärkeät asiat kasvotusten. Minun ei sitten tarvitse puhua selän takana. Joitain tämä piirre varmaan pelottaa, mutta monet tykkäävät siitä”, Korhola arvioi itseään.

Kansainvälisissä lehdissä hänen toimintaansa tarkastellaankin asiapohjalta.

Sosiaalipoliittisesti Korhola edustaa sitä kokoomuslaisuuden siipeä, joka vastustaa kaikenlaista ”köyhät kyykkyy”-ajattelua. Hän on samalla linjalla sen – esimerkiksi opettajista ja terveydenhuollon ammattilaisista muodostuvan –joukon kanssa, joka kannattaa sydämelistä ja sosiaalista, mutta ihmisen omaakin vastuuta painottavaa politiikkaa.

”Olen korostanut myös sitä, että minullakin on oikeus tavoitella rauhaa, solidaarisuutta ja tasa-arvoa. Vasemmistolla ei ole yksinoikeutta ajaa näitä hyviä asioita. Toisaalta niin vakavia ja vastuullisia asioita kuin ilmasto-, ympäristö- ja energiapolitiikka ei voi jättää missään nimessä vihreille!”

Tavoittele ihanteita todellisuudesta käsin

Eija-Riitta Korholan kannattajajoukoissa, äänestäjissä ja tukiryhmässä, on ollut perinteisesti paljon insinöörejä ja luonnontieteilijöitä sekä teknisesti ja kaupallisesti koulutettua väkeä. He arvostavat Korholan asiantuntevuutta sekä rohkeutta puhua Suomen ja Euroopan kannalta tärkeiden asioiden puolesta silloinkin, kun kannanotoilla ei kerää suosiota.

Insinöörien suosio on sikäli yllättävää, että Eija-Riitta Korhola on omalta koulutustaustaltaan humanisti. Ilkka Niiniluodon ja Esa Saarisen oppilas on filosofi, joka on lukenut sivuaineenaan teologiaa.

Nämä erilaiset näkökulmat maailmaan eivät tietenkään sulje pois toisiaan vaan täydentävät toisiaan. Tutkijana Korholaa näyttää kiinnostaneen juuri ihmistieteiden, tekniikan ja luonnontieteiden leikkauskohta. Hän teki aikanaan filosofian lisenssiaatin työnsä tekniikan filosofiasta.

Tänä vuonna valmistuu niin ikään poikkitieteellisiä näkökulmia sisältävä väitöskirja, jonka aiheena on ilmastonmuutos poliittisena ongelmana.

Kun lukee Korholan nettisivuilta löytyviä kirjoituksia koko hänen uransa ajalta ja paneutuu europarlamentaarikom-

toimintaan, käy selväksi että hän on poliittiselta periolemukseltaan pragmaattinen synteisien tekijä.

Käytännöllisiä ja ennen kaikkea toimivia ratkaisuja ongelmiin etsivä suurten kokonaisuuksien hahmottaja.

Yksi politiikan suurista kysymyksistä on näkökulman valinta: teemmekö politiikkaa, jossa tavoitellaan ihanteista käsin todellisuutta vai todellisuudesta käsin ihanteita? Eija-Riitta Korholalla korkeat ihanteet yhdistyvät vankkaan todellisuudentajuun.

Hän tiedosti jo varhain, ennen kuin

nämä teemat tulivat politiikan keskiöön, että ympäristön tuhoutuminen ja ilmastonmuutos ovat ihmiskunnan suurimpia uhkia. Lämpenemisen pysäyttämiseen tarvitaan kaikkia keinoja: voimakasta säästöherätystä, liikenteen päästöjen vähenemistä, uusiutuvien energiamuotojen tehokasta hyödyntämistä, vesi- ja tuulivoimaa, jopa ydinvoimaa.

Varhaisia luonnonsuojeluliikkeitä lähellä olleilla vihreillä on ollut jonkinlainen esikisoikeus ympäristöasioiden käsittelyyn ja niistä huolestumiseen. Ympäristöherätyksen kokenut Korholakin

(edesmennyt ydinvoiman vastustaja) toimi 1990-luvulla viisi vuotta Vihreä lanka-lehden kolumnistina, vaikkei hän vihreiden jäsen ollutkaan. Hänen yhteytensä kansalaisjärjestöihin ja ympäristöntutkijoihin ovat olleet läheiset. Ilmastopolitiikan asiantuntija on koonnut laajat asiantuntijaverkostot.

Mutta jossakin vaiheessa tapahtui jotakin, joka johti naisen selkeästi vihreiden politiikan vastakkaiseen leiriin – vihreän ympäristö- ja energiapolitiikan haastajaksi.

Ympäristöfundamentalisti vaarantaa terveytesi

Monimutkaisten kokonaisuuksien hahmottamisessa terävänäköinen, lahjomaton ja populistisia ratkaisuja karttava Eija-Riitta Korhola on haastanut vihreiden, erinäisten ekofundamentalistien ja taistolaisten henkisten perillisten ympäristöpolitiikan.

Europarlamentaarikkomme ei ole kään-

tänyt kelkkaansa ympäristönsuojelijana, joka haluaa varmistaa myös tuleville polville mahdollisimman puhtaan luonnon ja terveellisen tulevaisuuden. Europarlamentin keskusta-oikeistolaisen EPP-ryhmän yksi keskeisistä ympäristö- ja energia-alan vaikuttajista hahmottaa kuitenkin ympäristön, talouden ja sosiaalisten tekijöiden monimutkaisia vuorovaikutussuhteita toisella tavalla kuin parlamentin punavihreät.

Hän on ottanut tehtäväkseen likaisen työn, jolla ei kerätä poliittisia irtopisteitä vihreitä lähellä olevilta piireiltä. Korhola ampuu alas korkealentoisia mutta reaalitydellisuudelle vieraita ja Suomen sekä Euroopan edulle vastakkaisia ehdotuksia, kauniilta kuulostavia ideoita, jotka kääntyvät itseään vastaan. Ne tuottavat ketjun toisessa päässä enemmän ongelmia kuin ratkaisevat toisessa.

Tyypillisiä esimerkkejä ovat vihreiden yksioikoiset putkiratkaisut, kuten ydinvoiman vastustus, biopolttoaineisiin panostus ja heidän hellimänsä uusin kehtolapsi,

tuulivoima, joka on aivan liian hidas ja tehoton ratkaisu energiaongelmiimme.

Korhola tunnustaa, että punavihreät ryhmät nostivat aikanaan ansiokkaasti ympäristökysymykset poliittisen keskustelun keskiöön. Sittenkin ne alkoivat kuitenkin esiintyä ainoana ”aitoina” ympäristönsuojelijoina. Ympäristöaate tarjosi monelle uuden henkisen kodin. Vanha kunnan taistolainenkin sai taas tilaisuuden olla ainoana oikeassa. Tai siis vasemmalla.

Ympäristöstä on tullut samanlainen mantra kuin YYA-sopimuksesta ja Neuvostoliiton kumartamisesta muinoin. Ellet noudata vihreän etujoukon virallista ja oikeaoppista poliittista liturgiaa, olet peturi tai ympäristönkieltäjä, vaikka esittäisit miten järkeviä näkemyksiä tai tieteellisiä tosiasioita.

Sosialismin romahdettua viheraatteen ladataan ehkä se poliittinen intohimo ja reaalitydellisuudessa toteutumattomat haaveet, jotka aiemmista aatteista jäivät hampaankoloon. Siksi ympäristöpoli-

tikointi näyttää usein yksisilmäiseltä ja vaihtoehdottomalta.

Hyvä-paha -akselia ei pitäisi lyödä lukkoon tilanteessa, jossa niin Euroopan kuin koko ihmiskunnankin olisi valjastettava käyttöön kaikki tieteellisen tutkimuksen uusimmat tulokset, luovuus ja mielikuvitus, Korhola korostaa.

Winston Churchill määritteli fanaatikon ihmiseksi, joka ei suostu vaihtamaan sen enempää mielipidettään kuin puheenaankaan. Poliitikon uransa aikana Eija-Riitta Korhola on myöntänyt moneen otteeseen, että hän on joutunut muuttamaan tai tarkistamaan kantojaan esimerkiksi ympäristö- ja energiapolitiikassa.

Ihanteistaan, arvopohjastaan ja humanistis-kristillisestä ihmiskäsityksestään hän on pitänyt kiinni. Mutta mikäli omat näkökannat ovat joutuneet ristiriitaan raakojen tieteellisten tutkimustulosten ja konkreettisen todellisuuden sekä reaali politiikan kanssa, hän on korjannut kantojaan.

Korhola katsoo, että fundamentalismi on oma uskontonsa, josta on monta eri versiota: kristillinen ja islamilainen, buddhalainen ja hindulainen, marxilainen ja ateistinen – ja ympäristöfundamentalismi. Edelliset johtavat pahimmillaan sotiin, totalitarismiin ja levottomuuksiin. Jälkimmäinen voi vaarantaa luonnon lisäksi maailman ihmisten terveyden ja hyvinvoinnin, ja kansallisella tasolla teollisuuden ja työpaikat.

Kyseessä on asenne, jota kuvaa parhaiten ilmaisu ”haltuun otettu totuus”. Koska fundamentalisti on saanut totuuden haltuunsa, juuri hänellä on valta määritellä se. Näin määritelty totuus on ikään kuin lamppu, ja se mitä lamppu ei valaise, on silkkaa pimeyttä. Kaikki keinot varjoon jääneen pimeyden torjumiseksi ovat luovallisia – totuuden haltijan rooli oikeuttaa sen, Korhola kuvailee.

Naivi politiikka vie työpaikkasi

Miksi sekä ay-liike että elinkeinoelämä ovat tukeneet Eija-Riitta Korhola? Samasta syystä kuin hänen suomalainen duunariäänestäjänsä ja ne teollisuuden edustajat, jotka ovat tutustuneet Korholan työhön.

Työpaikkojensa säilymisestä ja hyvinvointivaltion talouspohjasta huolestuneiden intressi on yhteinen. Eija-Riitta Korhola on vastustanut poliittisessa toiminnassaan ja kirjoituksissaan ympäristöfundamentalismia, joka vaarantaa suomalaiset työpaikatkin.

Otetaanpa käytännön esimerkki Kiinasta. Kiinan hiilidioksidipäästöt per capita – henkeä kohden – ovat jo enemmän kuin EU:n. Eurooppalaisessa ympäristöliikkeessä on kuitenkin totuttu ajatukseen, että me täällä rikkaassa lännessä olemme pahoja, ja noilla muilla kehitysmaiden ihmisillä on oikeus taloudelliseen kasvuun ja sen myötä kasvaviin päästöihin.

”Itse olen pitkään ajatellut, että likaiseen kasvuun ei enää kenelläkään ole oikeutta tai varaa tässä maailmassa. Maailma on yhteinen. Eikä likainen tuotanto ole reilua kehitysmaiden ihmisillekään. Uutiset keuhkosyöpään sairastuneista lapsista kertovat, että jossakin toimitaan todella väärin”, Eija-Riitta Korhola toteaa.

Punavihreiden tehtailemat päästökauppadirektiivit johtavat päinvastaiseen tulokseen kuin niiden hyvä tarkoitus.

EU tuottaa nyt noin 10 prosentista globaaleista päästöistä. Vuonna 2020 osuutemme on arviolta 8% ja vuonna 2030 vain 4%. Päästöjen kasvusta 90 % tapahtuu kehitysmaissa, joiksi myös Kiina ja Intia luetaan.

EU on kiristänyt yksipuolisesti omia päästötavoitteitaan, vaikka sen teollisuus on ollut maailman puhtainta. EU:n

Tämä maailma on tittelien ja pönöttämisen maailma, ja olen päättänyt käyttää niitä hyväkseni!

päästökauppasäädökset ovat tuottaneet eurooppalaiselle teollisuudelle kustannuslisan, jota muilla ei ole. Tämä antaa kilpailuedun saastuttavammalle tuotannolle.

Lopputuloksena on Eija-Riitta Korholan mukaan dramaattinen sekä eurooppalaiselle työväestölle ja teollisuudelle että ennen kaikkea ympäristölle globaalisti.

Teollisuus ja työpaikat siirtyvät sinne missä saastuttaminen on halvempaa. Sen jälkeen Eurooppa ostaa muualta energiaa ja tuotteita, joiden tekeminen olisi ollut täkäläisissä tehtaissa paljon puhtaampaa! Hurskaalta ja pyyteettömältä pyrinöltä kuulostanut idea, että kiristetään Euroopan päästörajoituksia paljon tiukemmiksi kuin muualla, johtaa siihen että ympäristön ja ilmaston kokonaisrasitus on huomattavasti suurempi.

Korhola viittaa eurooppalaisen terästeollisuuden edustajien viestiin. Uusimman ja edistyneimmän teknologiamme avulla voimme vielä vähän tiristää päästörajoituksiamme. EU:n nyt tavoittelemiin lukuihin ei ole kuitenkaan mitään mahdollisuuksia päästä leikkaamatta teollisuustuotantoa.

Tuotannon leikkaaminen tarkoittaa, että kysyntään vastataan muualla. Kuten Kiinassa...

Suomen teollisuus on maailman puhtainta, Korhola korostaa. Se on kärkeim-

den joukossa sekä energiatehokkuudeltaan että ilmastoystävällisyydeltään. Ei terästä yksinkertaisesti voi valmistaa juurikaan puhtaammalla tuotantoketjulla kuin se esimerkiksi Outokummussa tehdään.

Jos suomalaisesta terästeollisuudesta ja sen sähkönkäytöstä 20 % siirtyy Kiinaan, yksinään sähkön hiilidioksidipäästöt kasvavat 5,8 miljoonaa tonnia.

”Suomen kannalta vahingolliset ympäristöfundamentalistit eivät ota huomioon, että energiatehokkuus ja ympäristönäkökohtien huomioiminen on ollut täällä kansainvälistä huippua jo ennen nykyisiä säädöksiä. On kestävämpiä, jos loistavasti asiansa hoitaville maille laitetaan samat prosentuaaliset säästötavoitteet kuin surkeasti asiansa aiemmin hoitaneille”, Korhola huomauttaa.

Hölmöläisen takki – päältä vihreä, punainen sisältä

Yksi ilmastopolitiikan vaikeus on, että kriteeriksi on valittu tuotannon eikä kuluksen päästöt. Se mahdollistaa Eija-Riitta Korholan mielestä suuren itsepetoksen ja päästöjen kasvattamisen muiden kustannuksella. Vaikka Eurooppa on vähentänyt päästöjään asianmukaisesti, kyseessä ovat vain tuotannon päästöt. Eurooppa on kasvattanut kokonaispäästöjään, kun kulutus otetaan huomioon. Me tuomme entistä enemmän muualta, ja tuonnin päästöt nollaavat tuotannossamme tapahtuneen vähennyksen.

”Miksi ajattelemme, että maailma paranee, kun päästövähennys täällä muuttuu päästöjen kasvuksi tuolla, kun tuotanto siirtyy?”

Väännetäänpä rautalangasta. EU:n nykyinen naivi päästöpolitiikka nostaa jokaisen suomalaisen sähkölaskua ja kiristää

Suomen puhtaan teollisuuden kilpailukykyä.

”Se on niin lyhytnäköistä ajattelua, että pahaa tekee”, Korhola kiteyttää.

Hän on vastannut oman parlamenttiryhmänsä EPP:n päästökauppakannasta. EPP on vastustanut ajatusta kiristää yksipuolisesti Euroopan ilmastotavoitetta. Korhola aikoo taistella niin kauan kuin on tarpeellista tämän vääristymän korjaamiseksi. Hän uskoo vankasti, että ennemmin tai myöhemmin ihmiset tajuavat, ettei näin pelastu sen enempiä ilmastoa kuin talouskaan.

Ympäristöystävällinen ja tunnollinen EU yrittää puristaa vettä eli päästösäästöjä kivistä. Enemmän saastuttavissa maissa päästöjen lähtötaso on jo niin korkealla, että ne voivat puristaa nesteensä vesimelonista, Korhola vertaa. Löysiä on reilusti siellä missä ympäristö on aiemmin laiminlyöty.

”Yksipuolinen ilmastopolitiikka on tyypillistä vesimelonipolitiikkaa. Päältä vihreää, punaista sisältä.”

Mustavalkoinen (tai punavihreä) ympäristöajattelu perustuu siihen, ettei nähdä asioiden monimutkaisuutta: kaikki vaikuttaa kaikkeen. Oikeiden ja väärin vaihtoehtojen ja ratkaisujen välille jäämisen sijasta on tutkittava, mitä seurauksia ratkaisuista on sekä globaalissa että kansallisessa mittakaavassa. Muuten toimimme kuin hölmöläissaduissa, jossa yhden ongelman ratkaisemiseksi synnytetään suurempi ongelma toisaalla.

On epäreilua, jos niille jotka tekevät asiat parhaiten, tulee tyly kohtalo

Emme voi parantaa vain yhtä yksityiskohtaa kerrallaan, vaan meidän on ajateltava kokonaisuutta, Eija-Riitta Korhola tähdentää.

Älä rankaise luokan priimusta

Talouden ja ympäristön on oltava tasapainossa. Ellei taloudesta pidetä huolta, kärsii ympäristökin tappion, Eija-Riitta Korhola painottaa.

Keskusta-oikeistolainen EPP ymmärtää työntekijöiden ja teollisuuden yhteisen intressin: työpaikkojen, kilpailukyvyyn ja hyvinvoinnin ja puhtaan ympäristön säilymisen. Mutta ymmärtääkö punavihreä ympäristöliike?

Eija-Riitta Korholan johtopäätös on ankara. Hän väittää, että ympäristöfundamentalistit ovat epäonnistuneet ympäristöpolitiikassaan. Hyvä tarkoitus ei ole taannut viisasta strategiaa.

”Ympäristöliike esimerkiksi näkee talouskasvun ympäristön vihollisena, vaikka käytäntö osoittaa, että juuri siellä missä taloudellinen hyvinvointi vallitsee ja missä perustarpeet on tyydytetty, ihmisillä on intressejä huolehtia ympäristöstään. Köyhyys puolestaan on suuri ympäristöuhka, vaikka ympäristöretoriikassa se on romantisoitu”, Korhola sanoo.

Hänen väitteensä tueksi ei tarvitse kuin katsoa maailman valtioita. Kehityksessa ja kehittyvissä maissa ei ole ollut varaa keskittyä ilmastomuutoksen tai ympäristön saastumisen kaltaisiin ongelmiin, kun jokapäiväisestä elämästä selviäminen on vienyt energian. Entä entisen Neuvostoliiton perilliset ja Kiinan kaltaiset valtiot, joiden talousjärjestelmät ovat olleet tehottomia? Niissä ympäristöä on tuhottu sumeilematta.

Innovatiiviset ympäristö- ja energia-

ratkaisut syntyvät siellä, missä kilpailukyvyltään terveellä pohjalla oleva talous, tieteellinen tutkimus ja demokraattinen yhteiskuntajärjestelmä ovat yhdistyneet. Kuten Euroopassa ja Suomessa.

Ympäristöliike vakuuttaa, että Euroopan kannattaa olla edistyksellisissä energia- ja ympäristöratkaisuissaan ensimmäisten joukossa, paras ja puhtain. Hyvä näin. Mutta käytännön EU-lainsäädäntö osoittaa överiksi menessään toista: se rankaisee parasta.

Jos olet jo säästänyt kulutuksestasi ja päästöistäsi enemmän kuin muut, nyt sinun täytyy kiristää vyötäsi vieläkin enemmän! Tämä kiero logiikka koskee niin päästökauppaa kuin uusiutuvaan energiaan satsaamista. Karu opetus on: Älä tee mitään uudistuksia ja parannuksia ennen kuin on viimeinen pakko. Sitten sinulla on tarvittaessa varaa tiukentaa tavoitteitasi.

”On epäreilua, jos niille jotka tekevät asiat parhaiten, tulee tyly kohtalo”, Eija-Riitta Korhola sanoo.

Ikkunat auki tulevaisuuden Eurooppaan

Ympäristömme tulevaisuuden sekä

Euroopan talouden ja hyvinvoinnin takia tyhmään EU-politiikkaan ei ole nyt varaa. Ellei sitten ihanteeksi oteta hölmöläisiä.

Hölmöläiset rakensivat itselleen talon, mutta se oli liian pimeä. Joku keksi, että valoa voitaisiin tuoda säkillä ulkoa. Toinen hoksasi, että työ helpottuisi kun samalla kannettaisiin toisella säkillä pimeyttä pirtistä ulos. Hölmöläiset jakaantuivat kahteen ryhmään. Vihreänuttuiset veivät pimeyttä pirtistä ulos ja punanutut kantoivat valoa tilalle. Mutta pirtti pysyi aina vain yhtä pimeänä.

Hölmöläin kylän viisain nainen kulki talon ohi ja kysyi, mitä hölmöläiset olivat tekemässä. Nämä selittivät. Nainen otti kirveen ja hakkasi pirtin seinään ikkunan. Hölmöläiset menivät taloonsa sisään – ja ihmeiden ihme, sinne todellakin tuli valoa ikkunasta!

Naisen mentyä hölmöläiset päättivät laajentaa ikkunaa saadakseen vielä enemmän valoa. Ikkunaa hakattiin suuremmaksi, kunnes koko seinä oli poissa. Pirtissä oli nyt melkein yhtä valoisaa kuin ulkona. Saataisiinko sitä vielä valoisammaksi? Yksissä tuumin hakattiin toinenkin seinä pois. Sitten koko talo romahti kasaan. Hölmöläiset olivat hieman pahoillaan, kun heillä ei enää ollut taloa, mutta sitten he lakkasivat murehtimasta, kun joku

keksi, että valoa oli nyt ainakin ihan yhtä paljon kuin ulkona!

Mitä me teemme hölmöläisiä viisaammin? Jos EU antaa teollisuutensa ja työpaikkojensa siirtyä saastuttavimpiin maihin naiivin ympäristö- ja energiapolitiikan seurauksena, on sekin pian ihan pihalla.

Toisaalta järjen valoa ja pimeyttä on sitten yhtä paljon tai vähän kuin muualakin. Tämä on tietysti joidenkin mielestä demokraattista. Olisi kai kohtuutonta, jos elämä Euroopassa ja Suomessa olisi tasa-arvoisempaa, ympäristöystävällisempää ja taloudellisesti turvatumpaa kuin niissä maissa, joissa tehdään lyhytnäköisiä ratkaisuja?

Edellistä kaukonäköisempää – taloudellisesti, ekologisesti ja eettisesti kestävämpää – Suomea ja Eurooppaa Eija-Riitta Korhola kumminkin ajaa sitkeästi. Ja siinä työssä syvälinen ja analyttinen ajattelija on osoittanut olevansa europarlamentaarikko paikallaan.

Eija-Riitta Korholaan ja europarlamenttiin Brysselissä ja Korholan kotisivuilla tutustunut kirjoittaja on entinen punavihreä toimittaja, joka aikoo äänestää seuraavissa EU-vaaleissa erästä EPP:n kokoomuslaista ehdokasta.

Wilfried Martens oli suuri valtiomies

Keskusta-oikeistolaisen European People's Party -puolueen (EPP) perustajajäsen ja puheenjohtaja Wilfried Martens menehtyi 77 vuoden iässä 9. lokakuuta 2013. EPP-puolue ja EPP:n europarlamenttiryhmä ovat surullisia tapahtuneesta ja esittävät surunvalittelunsa Martensin perheelle.

EPP:n puheenjohtaja Joseph Daul luonnehtii Martensia, EPP:n ja Euroopan unionin isää, suureksi eurooppalaiseksi:

”Muistamme aina suuren johtajamme perinnön ja kaiken sen hyvän, jota hän on tehnyt poliittiselle ryhmällemme. EPP oli Wilfried Martensin elämäntyö. Hän ahersi loputtoman energisesti ajaakseen kristillisdemokraattisia arvoja Euroopassa.

Euroopan yhdentymisen vahvalla vaikuttajalla oli suuri visio. Hän työskenteli väsymättömästi rakentaakseen sen vahvan ja yhdistyneen poliittisen perheen, joka me olemme tänään.

Martens jätti kestävän jälkensä sekä Eurooppaan että sen ulkopuolelle. Hän nautti niiden lukemattomien valtionpäämiesten ja puoluejohtajien luottamusta, joiden kanssa hän työskenteli vuosien varrella. Hän oli myös EPP:n yhteisymmärryksen ja konsensuksen arkkitehti.

Martens sai valtavan laajan työkokemuksen työpaikoissaan. Belgian pitkäaikaisimman pääministerin työpaikkoja olivat muun muassa Belgian hallitus (1979–1992), EPP (1990–2013), EPP-ryhmä (1994–1999) ja Centre for European Studies (2007–2013). Nämä tekivät hänestä suuren eurooppalaisen valtiomiehen ja yhden tärkeimmistä tekijöistä Euroopan yhdentymisessä.

Demokraattisen arvojen edistäjänä tunnettu Martens vaikutti EU:n laajentumiseen Keski- ja Itä-Euroopassa ja auttoi parantamaan niitä haavoja, jotka olivat avautuneet sodan repimässä Bosnia ja Hertsegovinassa. Hänen hellyyden antautumisensa EU:n poliittisen systeemin rakentamiseen jätti jälkeensä valtavan perinnön koko Euroopan yhteiselle projektille. EPP osoittaa aina kunnioitusta hänelle siitä johtajuudesta ja roolista, joka hänellä oli Euroopan rakentamisessa sellaiseksi kuin se on tänään.”

Joseph Daul jatkaa Martensin perintöä EPP:n puheenjohtajana

European People's Party (EPP) muodostuu 73 puolueesta, jotka tulevat 39 eri maasta. Joseph Daul valittiin EPP:n puheenjohtajaksi vankalla luottamuksella. Äänestyksessä hän sai 112 ääntä 124 äänestä. Daul on myös EPP:n europarlamenttiryhmän puheenjohtaja.

Joseph Daul kiittää saamastaan luottamuksesta.

”On suuri kunnia saada vastaanottaen tämä tehtävä ja saada EPP:n jäsenpuolueiden luottamus puolueen johtamiseen eteenpäin tulevaisuudessa, varsinkin tänä erittäin haastavana aikana, jolloin EU-vaalit ovat edessämme toukokuussa.

Teen parhaani jatkaakseni Wilfried Martensin poikkeuksellisen merkittävää työtä. Hänen johtajuutensa ja antaumuksellinen sitoutumisensa työhön tekivät EPP:stä suurimman ja vaikutusvaltaisimman puolueen koko Euroopassa.

Minun johtajuuteni rakentuu kolmen periaatteen varaan: yhtenäisyys, jatkuvuus ja vastuullisuus. Tulen keskittämään kaiken energiani siihen, että rohkaisen eurooppalaisia antamaan äänensä sellaiselle Euroopalle, joka palvelee heidän etujaan”, Martens lausuu.

EPP on Euroopan merkittävin vaikuttaja

European People's Party (EPP) on 274 edustajallaan suurin ja vaikutusvaltaisin puolue Euroopan parlamentissa. Se kokoaa yhteen poliittista keskustaa ja keskusta-oikeistoa edustavia puolueita. Suomesta jäseninä ovat kokoomus ja kristillisdemokraatit.

EPP työskentelee edistääkseen kilpailukykyisempää ja demokraattisempaa Eurooppaa, joka perustuu sosiaaliselle markkinataloudelle ja joka on lähempänä kansalaisiaan. Se haluaa rakentaa Euroopan, joka luo mahdollisuuksia ja vaurautta sisämarkkinoiden piirissä ja joka on maailmanlaajuisesti kilpailukykyinen, ja joka samaan aikaan edistää kaikkien hyvinvointia, ei pelkästään Euroopassa vaan myös muualla maailmassa, sopusoinnussa kestävä kehityksen periaatteen kanssa, joka on unionisopimukseen kirjattu yhdeksi Euroopan yhteisön tavoitteista.

EPP vahvistaa Euroopan unionia oikeusvaltion periaatteen, perusoikeuksien kunnioittamisen, läheisyysperiaatteen soveltamisen ja toimivallan tehokkaan jakamisen sekä itsenäisten ja demokraattisten toimielinten pohjalta. Se haluaa varmistaa, että tulevaisuuden kehitys palvelee kaikkien eurooppalaisten yhteisiä etuja.

Vuosina 1999–2009 ryhmä oli nimeltään Euroopan kansanpuolueen (kristillisdemokraatit) ja Euroopan demokraattien ryhmä (EPP–ED). Silloin siihen kuului myös Euroopan demokraattien (ED) ryhmä ja siinä oli 277 edustajaa.

Ryhmään kuuluvat merkittävimmät maltilliset keskustalaiset ja keskustaoikeistolaiset poliittiset puolueet Euroopan unionin jäsenvaltioista. Ryhmä perustettiin alun perin kesäkuussa 1953 kristillisdemokraattisena ryhmänä Euroopan hiili- ja teräsyhteisön yleiskokoukseen (joka koostui kansallisten parlamenttien nimittämistä jäsenistä). Vuodesta 1999 se on ollut Euroopan parlamentin suurin ryhmä.

Suomesta tähän ryhmään kuuluivat vuoden 2009 vaalien jälkeen kokoomuksen jäsenet Ville Itälä, Eija-Riitta Korhola ja Sirpa Pietikäinen ja kristillisdemokraattien Sari Essayah. Itälän siirryttyä maaliskuussa 2012 Euroopan Tilintarkastustuomioistuimen jäseneksi hänen paikalleen ryhmään nousi Petri Sarvamaa.

EIJA-RIITTA KORHOLA EPP:N VAIKUTTAJANA

- Delegationin puheenjohtaja
- Ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan (ENVI) jäsen
- Teollisuus-, tutkimus- ja energiavalioikunnan (ITRE) varajäsen

Tärkeimmät raportointivastuut 2009–2014

Mietinnöt esittelijänä:

- Direktiivi vaarallisten valmisteiden luokituksesta, pakkaamisesta ja merkinnöistä
- Päätöslauselma Cancun COP-16 ilmastokokoukseen

Varjoesittelijänä:

- Päästökauppadirektiivin muuttaminen kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien huutokauppojen ajoitusta koskevien säännösten selventämiseksi
- Mietintö tullin uudenaikaistamisesta
Tuoteturvallisuudirektiivi

Lausunnot esittelijänä:

- Päästökauppadirektiivin muuttaminen maailmanlaajuisen markkinapohjaisen toimenpiteen soveltamiseksi kansainvälisen ilmailun päästöihin
- Asetus verkkovierailuista yleisissä matkaviestintäverkoissa unionin alueella
- Lausunto urheilun eurooppalaisesta ulottuvuudesta
- Lausunto ensimmäisen radiotaajuuspoliittisen ohjelman perustamisesta

Varjoesittelijänä:

- Asetus kulutustavaroiden turvallisuudesta
- Direktiivi tekijänoikeuden ja lähioikeuksien kollektiivisesta hallinnoinnista ja musiikkiteosten oikeuksien lisensoinnista verkkokäyttöä varten sisämarkkinoilla
- Lausunto laajakaistasta Euroopassa: investointi digitaalivetoiseen kasvuun

**EIJA-RIITTA
KORHOLA**

www.korhola.com

KOKOOMUS

